

בצרפת מכין בלוס את הקבינט ומבלגיה יש שמועה

שונדרוולדה יהיה נשיא הממשלה החדשה...

קוניוקטורה בין-לאומית מענינת...

לונדון, 29.5.36

בשבוע הגעתי לפריס. עתונים אנגלים יש רק מאחמול -

כאילו הארץ שקטה. המיניסטר החדש למושבות טרם נחמנה, אולם
הסיימס ממליץ בחמימות על מנצ'סטר של אורמסבי-גור. אבל לבולדווין
יש טבע משונה למנות איש בלתי צפוי כלל.

טלפנתי לירבלום - והוא הספיק לבוא רגע אחד לפני

לכת האוטו ללה-בורג'ה. נסע אחי עד תחנת האווירונים וסיפר לי
לשון הרע. אופטימי ביחס לבלום. וונדרוולדה לא יהיה נשיא

הממשלה - אבל ישחחף בה, כנראה בחור סגן הנשיא. הוא (ירבלום)

גולדמן ולונגה נפגשו עם ריאד צולח - לדברי ירבלום האיש המרכזי (?)

במשלחת הסורית. ריאד התאונן שנזכרים בערבים רק בזמן של פרעות.

היהודים הם נגד השחרור הערבי. סיפר לו בסודי סודות מונמוסון

שוויצמן היה בפריס ודיבר עם הממשלה הצרפתית שלא יתנו חופש

לסורים. אם היהודים רוצים בהבנה עם הערבים - עליהם קודם כל

לגלות דעתם ברבים לסובת התנועה הערבית. רק אז אפשר יהיה לדון

על הסכם.

יש שני מועמדים חדשים לנציבות העליונה בסוריה:

לונגה וז'וסטין גודר. בלום נוטה לשני, והוא כנראה ימלא בקרוב
מקומו של די-מרטל.

- ירבולום הביא לי העתונים המקומיים ואחרי חיפוש
מרובה מצאתי בפינה נידחת ב"מסין" סלגרמה באותיות זעירות
שאורמסבי-גור נחמנה למיניסטר המושבות.

- בחשע שלושים וחמשה רגעים הפלנתי מבורז'ה בספינה
גדולה בת 36 מקומות ישיבה - כשהיא חפוסה כמעט במלואה.
וברבע לפני שתיים עשרה חנינו בקרדון. כל הדרך לא הרגשתי
אף זיע. השמים היו כל הזמן בהירים, אך מעל התעלה רחפו
תחתנו הרי עננים צחורים.

במשרד J.A. חיכה לי ליאו. מהימים האחרונים
אין ידיעות חשובות. אך נראה מדבריו שבקרוב אנשינו בלונדון
יש עיפות ודכאון.

העברתי את חפצי לרוסל הוסל ובאתי למשרד. פה
מצאתי את דוריס, לוריה - ולבסוף את דוב. הלכנו לסעוד בקורנר
הזו - ופה שמעתי את הסנסציה הגדולה: הסלגרמה של וורבורג
הדורשת פיסורי משה...

מה יותר גדולה: החוצפה, הפחדנות או האיווולת של
שק-זהב אלה?

וסנסציה שניה: ז'בו. כתב לוויצמן - ושני אלה
נפגשו. המכתב של ז'בו. - מלאכת שנטז' נאיבית. עודנו מדבר
בשם שבע מאות אלף...

במשרד חיכה לי גל של סלגרמות - שנשלחו לויצמן
מאמריקא. הציונים דורשים הודעה לטובת הקונגרס העולמי, והלא
ציונים דורשים ביטול הקונגרס מפני שצפויה ממנו סכנה לקיום
העם היהודי בכלל ולא"י בפרט. וויצמן לא ענה עד בואי.

בא נמיר - מר נפש. אחר כבר שתי רכבות, מפני
רצונו לראותני. עליו לצוע לבחינות. זועף על מינוי אורמסבי-
גור. איש חלש ורפה רצון. זועף על הממשלה. אין זו ממשלה
כלל. מה יש לעשות פה?

הוא ישוב הנה רק כעבור 5 - 6 ימים.

בא חיים. גם הוא מדוכא. אין מה לעשות בלונדון.
כבר ראה את כולם - ומה עוד? והפועל יוצא? הוא הולך עכשיו
לדבר לפני אספת בישופים. אינו יודע מה לעשות עם הקונגרס
העולמי. הראני נוסח חשובה שהכין - מבקש מהחברים באמריקא
לדחות עכשיו כינוס הקונגרס. יעצתיו לא לשלוח סלגרמה זו,
וטלגרפתי לזלמן:

"ציונים ולא ציונים לוחצים על חיים בעד ונגד
קונגרס עולמי. תסביר לידידים שלא רצוי בשעת חרום זו להכניס
חיים וההנהלה לוויכוח זה".

לאחר שחיים הלך - קראתי את הקורספונדנציה - מכתבי
לוריה למשה; לוריה דב וליאו השלימו את השכלתי הפוליטית:
לאחר הפעולה הקדחתנית שלפני בוא חיים ובימים הראשונים לבואו -
באה עיפות. חברי הקבינט מטרבים - כאילו על פי פקודה - להפגש
עם אנשינו. הנרי הזמין את מאפי לארוחת ערב עם חיים, ומ. טירב

באדיבות להשתתף. נפגש עם חיים רק במשרד המושבות. לאנשינו יש הרגשה שהגדישו בימים ההם את סאת האקטיביות. משום מה כולם אינם מרוצים ממינויו של א.ג. אבל מסופקני אם היו מרוצים מאיזה מינוי שהוא מלבד בפי.

קראתי את הביולסנים של פלקור מארבעת הימים האחרונים - על הקורא החוצלארצי קריאה זו צריכה לעשות רושם מהמם. יריות, פצצות, מארב, הרוב, פצועים, מאסרים, התנקשויות, ועד שכיתה, גירושים, פיקוח משטרה, סגירת עתונים, כרוזי מרד - ושוב יריות ופצצות והרובים ובריקדות. בלי אלף אלפי המומנסים של אכילה ושתייה, עבודה, טיול, קריאה וסיחה ושמיעת רדיו ועשית מלאכה במשך שעות ארוכות, ובחיי רבבות אנשים מחוץ ליריות ולפצצות, - בלי הרקע המציאותי של החיים הארצישראלים ידיעות אלה בריכוזן ובהפשטתן מדהימות.

בכל הידיעות האלה הפעידות על החמרת הסכנה גם בשביל הממשלה ועל המרצת הפעולה מצד הממשלה חסר דבר אחד: מאסר ועד העשרה:

מה פשר הדבר? מדוע הללו מתהלכים עדיין חפשים - כשעושי דברם נאסרים מובלים? מדוע ניתנת להם השגחה מיוחדת? כמדומני שיש טעם לדבר.

הזקן רוצה מאוד מאוד ועדה מלכותית. בעזרת ועדה זו יקבע את המדיניות הבאה כרצונו. ועדה זו לא תהיה אם תוחרט ע"י הערבים. הערבים מתנגדים עכשיו לוועדה. גם ועד העשרה עודנו מתנגד - אבל לא בלב שלם, אם ועד העשרה יאסר - חריפות ממלא מקומם תגדל - ואין כל תקווה לוועדה מלכותית. וכל זמן שיש לזקן

חקווה להביא את ועד העשרה לידי הסכמה וקבלת הועדה המלכותית -
הוא לא יגע בהם, גם אם הארץ תתהפך.

- בא אצלי נורמן בנסוויטש. שרוי בחרדה ורוצה לנסוע
לארץ. אמרתי לו שנראה לי שכאן יועיל יותר. הוא האיש
הראשון המרוצה ממינויו של א.ג. הוא אמנם אינו חקיף ביותר -
אבל הוא ידיד, עמדו בממשלה הרבה יותר איתנה מעמדת סומס.
גם דעת הקהל ברובה לסובחנו.

הוא מתנגד (נ.ב.) לנמל בת"א - כי זהו פרוד בין שני
העמים... איני יודע אם עלה בידי להוכיח לו כי מותר לעיר גדולה
ומודרנית לא להיזקק לעירה מעופשת, גם אם הראשונה היא יהודית
והשניה - יש בה סכנת חיים לכל יהודי. אולם הוא מבין כבר שלא
תכון הכנה פוליטית בין יהודים וערבים כל זמן שלא נהיה כוח
גדול בארץ. הוא גם מבין צורך של עליה גדולה.

נוסע מחר עם דידס לברלין וישוב בעוד שבוע.

- דוב רוצה לשוב מיד. הנימוק: הפרלמנט עכשיו
סגור ולא יפתח אלא בעוד שבועים. אנשי הלייבור יפגשו ברצון
עם כל איש מהנהלת הסוכנות. לוריה כבר מכיר כמה מהם. אני פה,
ואינו רואה צורך דחוק בהשארו כאן. גולמן סלגרף לו לבוא
לגנף ביום א' (מחרתים), כי היתה לו תאונה קלה באוטו והוא
קשור למטה. וביום ב' מתאספת ועדת המנדטים. ודוב רוצה
לנסוע מגנף ארצה. לאחר ששקלתי היטב את הסבב הפצרתי בו לשוב
מגנף הנה ולהשאר פה לכל הפחות עד סוף השבוע הבא.

בשלושת הימים הקרובים אין איש פה, ורק במשך השבוע הבא יתברר קצת המצב. תדכאון והיאוש שאני רואה אצל ו-ן ונמיר אינם מיוסדים כשלא היה מיוסד האופטימיזם המופלג שלו לאחר הוויכוח בפרלמנט, כאילו דעת הקהל, העתונות והפרלמנט האנגלי הם בכיסנו. המסרה העיקרית של בואי הנה היתה לשם אוריינטציה פוליטית - לראות היכן אנו עומדים כאן, כי אוריינטציה זו דרושה גם בשביל כיוון פעולתנו בירושלים. סוף שבוע זה הוא במובן ידוע מעבר: מיניסטר חדש במשרד המושבות. וגם בשביל שובו של דוב לארץ מוטב שיבוא לאחר שתתברר במקצת משמעות המעבר הזה.

במשך השבוע אראה אם אין הכרת בהשאותו של דוב כאן.

הוצעה המלחמה וכלה להפחית ככל יום - רשם ואלות הזמן לשרש